

Sygn. akt IV CK 247/05

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)
SSN Marian Kocon (sprawozdawca)
SSN Kazimierz Zawada

Protokolant Izabela Czapowska

w sprawie z powództwa Samodzielnego Publicznego Specjalistycznego
Zakładu Opieki Zdrowotnej [...] przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia o zapłatę,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej
w dniu 18 maja 2006 r.,
kasacji strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 stycznia 2005 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i
orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 26 stycznia 2005 r. oddalił apelację powodowego Samodzielnego Publicznego Specjalistycznego Zakładu Opieki Zdrowotnej [...] od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 5 listopada 2004 r., którym oddalono żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanego Narodowego Funduszu Zdrowia Warmińsko kwoty 3080245,16 zł z tytułu wydatków poniesionych w latach 2001 – 2002 na sfinansowanie zwiększonych kosztów wynagrodzeń wypłaconych pracownikom na podstawie art. 4a ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 2 ze zm.), obowiązującego od dnia 1 stycznia 2001 r. na podstawie ustawy nowelizacyjnej z dnia 22 grudnia 2000 r. (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 45, tzw. „ustawa 203”). U podłoża tego rozstrzygnięcia leży pogląd, że brak podstaw do przypisania Narodowemu Funduszowi Zdrowia (poprzednio kasom chorych) jakiegokolwiek prawnego obowiązku uczestniczenia w poniesieniu kosztów związanych z finansowymi konsekwencjami tzw. „ustawy 203”.

Skarga kasacyjna powoda - oparta na obu podstawach z art. 398³ k.p.c. – zawiera zarzut naruszenia art. 194 k.p.c., art. 357¹ k.c. oraz art. 1a pkt. 6 i 7, art. 53, 60, 72 ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U. Nr 28, poz. 153 ze zm.), art. 68 Konstytucji RP, a także 4a ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 2 ze zm.) – i zmierza do uchylecia powyższego wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kluczowe w sprawie zagadnienie dotyczące podstawy prawnej do przypisania Narodowemu Funduszowi Zdrowia (poprzednio kasom chorych) obowiązku uczestniczenia w poniesieniu kosztów związanych z finansowymi konsekwencjami tzw. „ustawy 203” było przedmiotem rozstrzygnięcia składu

siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, który w uchwale z dnia 30 marca 2006 r., IIICZP 130/05 (dotychczas niepublikowana) stwierdził: „artykuł 4a ustawy z dnia 19 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym kształtowaniu przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 2 ze zm.) stanowi – w związku z art. 56 k.c. – podstawę roszczenia samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w stosunku do kasy chorych (Narodowego Funduszu Zdrowia) o zwrot zwiększonego wynagrodzenia pracowników, jeżeli zakład ten, mimo prawidłowego gospodarowania środkami uzyskanymi na podstawie umowy o udzielenie świadczeń zdrowotnych, nie mógł tych kosztów pokryć w całości lub w części”. Z obszernej argumentacji wynika, że włączenie obciążenia powstałego na podstawie art. 4a w treść stosunku zobowiązaniowego o udzielenie świadczeń zdrowotnych prowadziło do istotnej modyfikacji, a w istocie do rozszerzenia zobowiązania do finansowania tych świadczeń. Oznacza to, że zakład opieki zdrowotnej mógł domagać się renegocjacji umowy, tak by w uzasadnionym rozmiarze uwzględniała ona koszt zwiększonych wypłat z tytułu wynagrodzeń, a w wypadku odmowy renegocjacji mógł domagać się zwrotu – w analogicznym zakresie – spełnionych z tego tytułu świadczeń. Zobowiązanie powinno być bowiem wykonane zgodnie z jego treścią oraz w sposób odpowiadający kryteriom wynikającym z zasad współżycia społecznego i celu społeczno-gospodarczego (art. 354 § 1 k.c.).

Stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale, i aprobowane przez Sąd Najwyższy rozpoznający skargę kasacyjną, co do znaczenia art. 4a ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. i jego skutków w odniesieniu do stosunku zobowiązaniowego łączącego strony, jest zasadniczo odmienne od tego, które zajął Sąd Apelacyjny. Skarżący zasadnie zatem zakwestionował pogląd tego Sądu o braku podstaw do przypisania pozwanemu obowiązku zwrotu kosztów poniesionych przez powoda na wypłatę zwiększonego wynagrodzenia pracowników na podstawie „ustawy 203”.

Zasadne zakwestionowanie tego poglądu uzasadniało uwzględnienie skargi kasacyjnej i orzeczenie w oparciu o art. 398¹⁵k.p.c. Kwestia wysokości roszczeń, jakie mogą przysługiwać powodowi, nie była w ogóle przedmiotem ustaleń oraz oceny Sądu, i pozostała całkowicie otwarta.

db